

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιε,
Αγαπητέ Διευθυντή της Ακαδημίας Θεολογικών Σπουδών Βόλου κ.Δρ.Παντελή Καλαϊτζίδη
Σεβαστοί Πατέρες
Αγαπητοί συγγενείς,
Ελλογιμώτατοι καθηγητές των πανεπιστημίων Μονάχου, Άουγκσμπουργκ, Ερφούρτης και
Αθηνών,
Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές εν Κυρίω,

Αποτελεί για την οικογένειά μου και για μένα προσωπικά μεγάλη τιμή η απόφασή σας,
Σεβασμιώτατε, να με τιμήσετε για την εκκλησιαστική μου διακονία στον Αμπελώνα του
Κυρίου.

Δεχθείτε, παρακαλώ, τη μεγάλη ευγνωμοσύνη μου και τις άπειρες ευχαριστίες μου για την
πατρική Σας αγάπη.

Επιτρέψτε μου να αναφέρω στην ευχαριστήρια αυτή προσλαλιά μερικές πτυχές από την
πορεία της ζωής μου, από την παιδική μου ηλικία μέχρι σήμερα. Μ' αυτές θέλω να καταδείξω
ότι και η σημερινή τιμητική διάκριση δεν οφείλεται σε δικά μου προσόντα, αλλά στο άπειρο
έλεος του Θεού.

Γεννήθηκα, όπως αναφέρθηκε, το έτος 1947 στο Μούρεσι. Λίγους μήνες αργότερα
μεταφέρθηκα, λόγω των τότε πολιτικών συνθηκών, ως νήπιο μετανάστης στην Παναγία
Γορίτσα στον Βόλο για να λάβω, στο ιερό αυτό σπήλαιο, τη χάρη των ιερών μυστηρίων της
βάπτισης και του χρίσματος. Εκεί μάλιστα γεύτηκα και την πρώτη εκκλησιαστική
αντιπαράθεση, αφού η ανάδοχός μου συγχύστηκε με τον τελετουργό ιερέα, λησμόνησε το
όνομα Αλέξιος, το όνομα του παππού μου, που έπρεπε να λάβω και μου έδωσε αυθαίρετα
το όνομα Γεώργιος.

Φοίτησα μαζί με 120 μαθήτριες και μαθητές στο εξατάξιο Δημοτικό Σχολείο στο Μούρεσι.
Κάθε μέρα η αείμνηστη Μητέρα μου Όλγα μαγείρευε, ως εθελόντρια, το μεσημεριανό φαγητό
για όλα τα παιδιά του σχολείου. Ήταν για μένα η πρώτη συγκλονιστική εμπειρία ανιδιοτελούς
προσφοράς στην κοινωνία.

Ως παπαδάκι στο ιερό βήμα του ναού της Αγίας Τριάδος Μούρεσι έλαβα τα πρώτα
ερεθίσματα εκκλησιαστικής ζωής. Ο τότε εφημέριος μου ανέθεσε το διακόνημα της κρούσης
των τριών καμπανών στις ιερές ακολουθίες. Ήταν για μένα μια ιδιαίτερη χαρά να κρούω
μελωδικά και ρυθμικά με τα δύο μικρά μου χέρια τις δύο καμπάνες, ενώ την τρίτη καμπάνα
την κτυπούσα μέ ένα σχοινί δεμένο στο πόδι μου. Χάρηκα όταν, πολύ αργότερα, σε
επίσκεψή μου στο Άγιο Όρος είδα μερικούς μοναχούς να εφαρμόζουν το ίδιο σύστημα
κρούσης καμπανών, με χέρια και με πόδια, στις ιερές Μονές.

Αλησμόνητη παραμένει χαραγμένη στη μνήμη μου η πρώτη επίσκεψη του τότε Μητροπολίτη
Δημητριάδος Δαμασκηνού Χατζοπούλου στο Μούρεσι, όταν ήμουν μαθητής στην έκτη τάξη.
Ο διευθυντής του Σχολείου μου ανέθεσε να καλοσωρίσω και να προσφωνήσω τον
ποιμενάρχη μας. Μεγάλη τιμή για μένα! Ο Μητροπολίτης Δαμασκηνός με κατεφίλησε και
ακολούθως αναφέρθηκε στη δική του πορεία μέσα στην Εκκλησία, κάνοντας εκτενή αναφορά
στη σύλληψή του από τους ναζιστές στην Ελλάδα, τη μεταφορά του στη Γερμανία, τον
εγκλεισμό και τα βάσανά του στο διαβόητο στρατόπεδο συγκέντρωσης Νταχάου. Για πρώτη
φορά άκουγα για ναζιστικές απάνθρωπες και ρατσιστικές πρακτικές στο Νταχάου, χωρίς να
διανοηθώ ότι πολλά χρόνια αργότερα θα υπηρετούσα ως κληρικός στο στρατόπεδο
συγκέντρωσης Νταχάου, θα τελούσα εκεί μνημόσυνο για τον Μητροπολίτη Δαμασκηνό και
θα φρόντιζα για την ανάρτηση αναμνηστικής πλάκας με το όνομά του στο μουσείο του
στρατοπέδου Νταχάου.

Με το πέρας του εξαταξίου Δημοτικού Σχολείου στο Μούρεσι και λόγω των τότε δυσχερών
συνθηκών, άρχισε η μακρόχρονη μεταναστευτική πορεία της ζωής μου, με τα δύο πρώτα

γυμνασιακά χρόνια στο Βόλο, όπου η μεγαλύτερη αδελφή μου Ευανθία αντικατέστησε τη φυσική μου μητέρα και με περιέβαλλε με ιδιαίτερη μητρική φροντίδα, συνδένοντάς με και με τις εκκλησιαστικές δομές της Ιεράς Μητρόπολης Δημητριάδος και ιδιαίτερα με τον Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου, τα συσσίτιά του και το αριστερό ψαλτήρι, με τον αείμνηστο ψάλτη Κυριάκο Αργυρόπουλο. Η αδελφή μου Ευανθία είναι σήμερα εδώ και θα μου επιτρέψετε να την ευχαριστήσω και πάλιν και πολλάκις για το μητρικό της ενδιαφέρον. Επίσης να ευχαριστήσω θερμά και τα παρόντα αδέρφια μου Χριστίνα και Κωνσταντίνο για την πολλαπλή στήριξή τους στο δρόμο της ζωής μου, τόσο στο Μούρεσι, όσο και στις μετέπειτα εξελίξεις.

Ακολούθησε η εξαετής φοίτησή μου στην Εκκλησιαστική Σχολή της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας στη Χαλκιδική και η ζύμωσή μου μέσα στο κλίμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου, καθώς και η μετέπειτα φοίτησή μου στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Οι δύο αυτοί τόποι έθεσαν τα θεμέλια και το πλαίσιο για τη μετέπειτα εκκλησιαστική μου διακονία. Στην Αθήνα, ως άγνωστος μεταξύ αγνώστων, αναζητώντας έναν πνευματικό, γνώρισα τυχαίως τον τότε Επίσκοπο Περιστεράς και μετέπειτα Μητροπολίτη Δημητριάδος Ηλία. Επίσης γνώρισα και ένα αξιολογότατο πνευματικό που υπηρετούσε στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, τον Αρχιμανδρίτη Τιμόθεο, στον οποίο και εκμυστηρεύτηκα την πρόθεσή μου για ιερωσύνη και τον προβληματισμό μου για το εάν θα πρέπει να είμαι άγαμος κληρικός. Η αυθόρμητη απάντησή του ήταν: «Εσύ άγαμος; Για το όνομα του Θεού». Ο γαμπρός μου Κωνσταντίνος σχολίασε τον διάλογο με τον π. Τιμόθεο ως εξής: Ας είναι αιωνία του η μνήμη! Με τη δική του υπόδειξη και τη δική σου απόφαση π. Απόστολε βγήκα κι εγώ κερδισμένος.

Το 1972, μετά την τέλεση του γάμου με τη σύζυγό μου Αθανασία, ο Θεός οδήγησε τα βήματά μας στη Γερμανία. Στη συνάντησή με τον τότε Μητροπολίτη Γερμανίας Ειρηναίο Γαλανάκη και στην ερώτησή του, την παραμονή της χειροτονίας μου, τί σκοπεύω να πράξω ως ιερέας και ποια είναι τα σχέδιά μου, του απήντησα ως εξής: «Σεβασμιώτατε, δεν έχω σχέδια και προγράμματα, με συγκινεί όμως το παράδειγμα του Πατριάρχη Αβραάμ, ο οποίος στο κάλεσμα του Θεού απήντησε με τις δύο λέξεις “Ιδού εγώ”. Εάν θελήσει ο Θεός να μου αναθέσει κάτι, με τυφλή υποταγή θα τον υπηρετήσω. Η αγωνία μου και η συνεχής προσευχή μου θα είναι να μπορώ να διακρίνω το κάλεσμα και τη φωνή του Θεού, μέσα από πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις που εκείνος θα επιλέξει.» Ειρήσθω εν παρόδω, ότι χάρηκα ιδιαίτερα που μερικά χρόνια αργότερα ο χειροτονήσας με Μητροπολίτης Γερμανίας Ειρηναίος έστησε στον αύλειο χώρο της Μητρόπολής μας στη Βόννη το μνημείο του Μετανάστη με παράσταση του Πατριάρχη Αβραάμ και την κλήση του από τον Θεό.

Στη χειροτονία μου παρεκάλεσα να μου δοθεί το όνομα Απόστολος, σε έκφραση ευγνωμοσύνης προ τον τότε Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας και μετέπειτα Μητροπολίτη Ρόδου Απόστολο Διμέλη για την καθοριστική συμβολή του στη πορεία της ζωής μου στα χρόνια των σπουδών μου.

Η χαρισματική προσωπικότητα και η μακροχρόνια ευλογημένη πηδαλιουχία του νυν Μητροπολίτη Γερμανίας Αυγουστίνου αποτέλεσαν για μένα τον κεντρικό άξονα, το Α και Ω της εκκλησιαστικής μου διακονίας. Η από μέρους του οξυδερκής αντίληψη καταστάσεων, η θαρραλέα και με αποφασιστικότητα αντιμετώπιση προβλημάτων, η ευρύτητα του πνεύματος, η άμετρη πατρική του αγάπη, η σθεναρή στήριξή του σε περιπτώσεις ολιγοψυχίας ή και αμφιβολιών των συνεργατών του, μεταξύ άλλων, με ενέπνευσαν και με καθοδήγησαν στην εκκλησιαστική μου ζωή. Το έργο μου στην Ιερά Μητρόπολη Γερμανίας φέρει ανεξίτηλα τη σφραγίδα του Μητροπολίτη Αυγουστίνου.

Έναν ακόμη ακάματο πυλώνα και ανύστακτο σύν-τροφό στην ιερατική μου διακονία αποτελεί η σύζυγός μου Αθανασία και η ευλογημένη πολυμελής οικογένειά μου, οι θυγατέρες μας Όλγα, Ζωή, Αναστασία και Θεοδώρα. Αποτελεί για μένα μεγάλη και ανυπολόγιστη ευλογία η παρουσία τους, η συμβουλή τους και η συμβολή τους στα εκκλησιαστικά δρώμενα.

Η ευρύτερη οικογένειά μου εργάζεται επίσης στον Αμπελώνα του Κυρίου: τρεις κληρικοί, ο Αρχιμανδρίτης και Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος στη Μητρόπολη Κασσανδρείας π. Ειρηναίος Μιχαηλίδης, ο π. Χρήστος Μιχαηλίδης στη Μητρόπολη Βεροίας, αμφότεροι τέκνα της αδελφής μου Χριστίνας, ο π. Χρήστος Ζαχαράκης, Πρωτοπρεσβύτερος στη Μητρόπολη Σερβίων και Κοζάνης, αδελφός της συζύγου μου. Επίσης οι θεολόγοι Κωνσταντίνος Βλιαγκόφτης, σύζυγος της δεύτερης θυγατέρας μου Ζωής και οι καθηγήτριες θρησκευτικών Όλγα Διβάνη-Βουλελίκια, θυγατέρα της αδελφής μου Ευανθίας και Αικατερίνη Ζαχαράκη, σύζυγος του π. Χρήστου. Οι περισσότεροι είναι σήμερα παρόντες. Τους ευχαριστώ για την αγάπη τους και τους εύχομαι κάθε ευλογία του Θεού.

Η διακονία μου στην Ιερά Μητρόπολη Γερμανίας σκιαγραφήθηκε αρκούντως και με περισσή αγάπη από τον φίλτατο καθηγητή κ. Αθανάσιο Βλέτση. Τον ευχαριστώ θερμά καθώς επίσης και τον αδελφό του και συνεφημέριό μου στο Μόναχο, π. Γεώργιο Βλέτση, μαζί με τις οικογένειές τους.

Ευχαριστώ από καρδιάς και όλους τους γνωστούς και φίλους που έκαναν σήμερα τον κόπο να έλθουν στην εκδήλωση αυτή, μεταξύ αυτών τους συνεργάτες στο Μόναχο, ιεροδιάκονο Νικόλαο Τζώρτζη, τον Πρωτοψάλτη της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας και καθηγητή στο Τμήμα Ορθοδόξου Θεολογίας του Πανεπιστημίου Μονάχου κ. Κωνσταντίνο Νικολακόπουλο, την εκ Βόλου καταγομένη Πρεσβυτέρα Αθηνά Αφεντούλη, σύζυγο του π. Ιωάννη Μηνά στο Μόναχο και τις οικογένειες Κρινάκη και Φραγκογιάννη από το Μούρεσι.

Ευχαριστώ θερμά την Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών Βόλου και ιδιαίτερα τον διευθυντή κ. Δρ. Καλαϊτζίδη για την πολυδιάστατη σημαντική προσφορά της με τα πολυποίκιλα προγράμματά της στη κοινωνία του Βόλου, της Ελλάδος και πέραν αυτής, καθώς επίσης και για την προετοιμασία της τιμητικής μου διάκρισης.

Ιδιαίτερα ευχαριστώ τον διευθυντή της Καθολικής Ακαδημίας της Βαυαρίας, αιδεσιμολογιώτατο δρ. Florian Schuller και άπαντες τους εν Μονάχω συνοδοιπόρους στον κοινό μας δρόμο και αγώνα. Η Καθολική Ακαδημία της Βαυαρίας αποτελεί για μένα ένα ακόμη ευλογημένο τόπο πνευματικής μου πατρίδας. Είμαι ευτυχής για το γεγονός ότι όλες οι εκκλησίες Βαυαρίας και ιδιαίτερα το Συμβούλιο των χριστιανικών Εκκλησιών (Arbeitsgemeinschaft christlicher Kirchen) καθώς επίσης και όλες οι διαθρησκευτικές, πολιτειακές, πολιτικές και δημοτικές Αρχές αγκαλιάζουν με αγάπη το έργο της Ορθοδοξίας και της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας και το στηρίζουν παντί τρόπω. Ευχαριστώ θερμά τον Διευθυντή του Συμβουλίου των χριστιανικών Εκκλησιών Βαυαρίας κ. Γεώργιο Βλαντή και τους παρόντες συνέδρους που μετείχαν ή μετέχουν στα εκκλησιαστικά και πολιτικά δρώμενα της Βαυαρίας και της Γερμανίας.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνάτιε,

παρακολουθώ το έργο σας από τότε που είσασαν Αρχιμανδρίτης, με την άκρως ενδιαφέρουσα μακροχρόνια τηλεοπτική εκπομπή ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ και μέχρι σήμερα θαυμάζω τον πολυσχιδή αγώνα σας για το καλό της Εκκλησίας μας. Η εμπρίθεια των λόγων σας, το διάπλοτο εύρος της γνώσης προσώπων και πραγμάτων, η πολύπλευρη και οξυδερκής αξιολόγηση γεγονότων, εντός και εκτός της Εκκλησίας, η θαρραλέα ανάληψη πρωτοβουλιών και αποφάσεων και η αμέριστη πατρική σας μέριμνα, αποτελούν μόνο μερικές πινελιές, με τις οποίες θέλω να προσπαθήσω να σκιαγραφήσω την αγάπη σας.

Το άγρυπνο πνευματικό σας βλέμμα δεν περιορίζεται μόνο στα της Μητροπόλεως Δημητριάδος, αλλά και σ' όλη την Ορθοδοξία, όπως διαπιστώσαμε με την αγωνία σας και τις παρεμβάσεις σας στα ζητήματα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας που συνήλθε στη Κρήτη.

Το εκκλησιαστικό σας άνοιγμα στις λοιπές αδελφές Εκκλησίες είναι άξιο θαυμασμού και αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση. Η συνεργασία της Ακαδημίας σας με την Καθολική

Ακαδημία Βαυαρίας είναι μία γέφυρα προς τον χριστιανικό κόσμο της Εσπερίας, προς τον βαυαρικό λαό, που διακρίνεται για την βαθύτατη ευσέβειά του, την αγάπη του για το Ευαγγέλιο του Χριστού, τη συνειδητή καλλιέργεια του χριστιανικού ήθους και τη στήριξη, με περισσή αγάπη, της Ορθοδοξίας μας στη Βαυαρία.

Και κάτι ακόμα: Το ποιμαντικό έργο της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας, όπως αυτό εκφράζεται και καλλιεργείται από τον Μητροπολίτη Αυγουστίνο, στηρίχθηκε και στηρίζεται στη φιλοτιμία και τον τίμιο ιδρώτα των κληρικών της Μητροπόλεως Γερμανίας, ιδιαίτερα δε σε αυτούς που κατάγονται από τη Μαγνησία και εκείνους που έχουν αποσπασθεί από την Ιερά Μητρόπολη Δημητριάδος. Ο Μητροπολίτης Γερμανίας έχει επανειλημμένα δημόσια εκφραστεί με λόγους ευχαριστηρίους για τη πολύπλευρη ευλογημένη συνεργασία του με την Ιερά Μητρόπολη Δημητριάδος, όπως επίσης έχει ιδιαίτερα αναφερθεί για το πρόσωπό σας, Σεβασμιώτατε, με λόγους επαινετικούς.

Σεβασμιώτατε,

Ο Χρυσός Σταυρός της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος που μου απονέμετε αποτελεί για μένα και την οικογένειά μου υψίστη τιμή. Είναι δε στο πνεύμα των παραπάνω μία ακόμη βαθμίδα και παράμετρος στη διεύρυνση της ελληνοβαυαρικής φιλίας.

Επιτρέψτε μου και πάλιν να εκφράσω τα αισθήματα της εσαεί βαθύτατης ευγνωμοσύνης και των εγκαρδίων ευχαριστιών μου.

Εις πολλά έτη Δέσποτα!

Eminenz, hochwürdigster Herr Metropolit Ignatios,
 verehrte Väter,
 liebe Familienangehörige,
 verehrte Professoren der Universitäten München, Augsburg, Erfurt und Athen,
 liebe Schwestern und Brüder in Christo,

Ihre Entscheidung, Eminenz, mich für meinen kirchlichen Dienst im Weinberg des Herrn zu ehren, ist für meine Familie und für mich persönlich eine große Ehre.

Nehmen Sie daher bitte meine große Dankbarkeit und unendlichen Dank für Ihre väterliche Liebe an. Erlauben Sie mir, in diesem Wort des Dankes einige Aspekte meines Lebenswegs von meiner Kindheit bis heute nachzuzeichnen.

Mit diesen möchte ich zeigen, dass meine heutige Ehrung nicht auf eigene Talente zurückzuführen ist, sondern auf die unendliche Barmherzigkeit Gottes.

Ich wurde, wie schon erwähnt, im Jahre 1947 in Mouresi geboren. Nach einigen Monaten wurde ich aufgrund der damaligen herrschenden politischen Lage in Griechenland als ein flüchtiger Säugling nach Volos zur Panagia (Heiligen Mutter) von Goritza gebracht, um dort in der heiligen Höhle die Taufe und die Firmung zu empfangen.

Dort habe ich auch meine erste kirchliche Auseinandersetzung erlebt. Als meine Taufpatin den Pfarrer sah, mit dem sie schon früher in Konflikt geraten war, war sie so durcheinander und aufgeregt, dass sie mir statt den Namen meines Großvaters, Alexis, völlig willkürlich den Namen Georgios gab.

Ich habe, zusammen mit 120 Schülerinnen und Schülern, die Grundschule in Mouresi besucht. Jeden Tag hat dort meine unvergessene Mutter Olga ehrenamtlich das Mittagessen für alle Schüler gekocht. Dies war für mich eine tief prägende Erfahrung eines sehr selbstlosen Dienstes an der Gesellschaft.

Als Ministrant in der Kirche der Heiligen Dreifaltigkeit in Mouresi ging ich die ersten Schritte meines kirchlichen Lebens und habe die ersten Erfahrungen und Eindrücke in mir verinnerlicht.

Der damalige Dorfpfarrer hat mir den Auftrag erteilt die drei Glocken der Kirche bei allen Gottesdiensten zu läuten. Es war für mich eine besondere Freude mit meinen zwei kleinen Händen die beiden Glocken zu betätigen, während ich das Seil der dritten Glocke an meinem Bein befestigte um sie zu läuten. Mit Freude habe ich später bei meinem Besuch auf dem heiligen Berg Athos gesehen, wie die Mönche dort mit demselben System, mit Händen und Füßen, die Glocken der Klöster erklingen ließen.

Unvergessen bleibt mir der erste Pastoralbesuch des damaligen Metropoliten von Dimitrias, Damaskinos Chatzopoulos, in Mouresi in Erinnerung, als ich damals Schüler der 6. Klasse war. Der Schulleiter hatte mich beauftragt unseren Hirten willkommen zu heißen und zu

begrüßen. Dies war eine sehr große Ehre für mich. Metropolit Damaskinos umarmte und küsste mich herzlich auf die Wange. Daraufhin beschrieb er in seiner Ansprache seinen Lebensweg in der Kirche, indem er sehr ausführlich über seine Verhaftung durch die Nazis in Griechenland sprach, über seine Deportation nach Deutschland und seine schreckliche Gefangenschaft im KZ Dachau in dem er 3 Jahre inhaftiert war. Zum ersten Mal hörte ich von unmenschlichen Taten der Nazis und konnte damals nicht ahnen, dass ich viele Jahre später selbst als Priester im KZ Dachau tätig werden würde, dass ich dort einen Gedenkgottesdienst für den Metropolit Damaskinos abhalten und auf meine Initiative hin, eine Erinnerungsplakette mit seinem Namen im Museum des KZs anbringen würde.

Nach Beendigung der sechsjährigen Grundschule in Mouresi und aufgrund der damaligen schwierigen Lebensbedingungen, begann für mich ein langjähriger Weg als Migrant. Die ersten zwei Jahre besuchte ich das Gymnasium in Volos, wo meine ältere Schwester Evanthia die Rolle meiner leiblichen Mutter übernahm und mich mit besonderer mütterlicher Fürsorge begleitet hat. Sie hat mich an die kirchliche Struktur der Metropole von Dimitrias herangeführt und mich mit vielen Abläufen dort vertraut gemacht, wie zum Beispiel die Teilnahme am Mittagessen für Schulkinder das in den Räumlichkeiten der Kathedrale organisiert wurde und die Teilnahme an der byzantinischen Musik mit dem unvergessenen Kantor Kyriakos Argiropoulos.

Meine Schwester Evanthia ist heute anwesend. Erlauben Sie mir, ihr hiermit nochmals und immer wieder für ihre mütterliche Fürsorge zu danken.

Ebenso möchte ich herzlich meinen hier anwesenden Geschwistern Christina und Konstantinos für ihre vielfältige Unterstützung und Begleitung auf meinem Lebensweg, sowohl in Mouresi, als auch in Volos und anderswo, danken.

Es folgte ein sechsjähriger Besuch der kirchlichen Schule Heilige Anastasia in Chalkidiki. Während meines Studiums dort verschmolz ich mit der mich umgebenden Atmosphäre und den Ideen des Ökumenischen Patriarchats. Anschließend habe ich an der Theologischen Fakultät der Universität von Athen studiert. Diese zwei Orte haben den Rahmen und den Grundstein für meinen weiteren kirchlichen Dienst gelegt.

In Athen, als Unbekannter unter Unbekannten, auf der Suche nach einem Beichtvater, lernte ich zufällig den Weihbischof Ilias von Peristera, der später Metropolit von Volos wurde, kennen. Ebenso habe ich einen für mich sehr bedeutenden Beichtvater getroffen, der in dem großen Krankenhaus Evangelismos tätig war, nämlich Archimandrit Timotheos. Ihm habe ich als Erstem meinen Wunsch anvertraut, dass ich Priester werden will, und meine Überlegungen ob ich ein Zölibatär werden sollte oder ein verheirateter Priester. Seine sehr spontane Antwort war: Du Zölibatär? Um Gotteswillen!

Mein Schwiegersohn Konstantinos hat wie folgt diesen Dialog kommentiert: Ein ewiges Gedenken an Archimandrit Timotheos! Von seiner Empfehlung und deiner Entscheidung, Vater Apostolos, habe ich auch etwas.

Im Jahre 1972, nach der Hochzeit mit meiner geliebten Ehefrau Athanasia, hat Gott unsere Schritte nach Deutschland geführt. Bei meiner ersten Begegnung mit dem damaligen Metropolit von Deutschland, Irinaios Galanakis, am Vortag meiner Priesterweihe antwortete ich auf seine Frage, was ich als Priester beabsichtige und was meine Pläne für die Zukunft seien, wie folgt: „Eminenz, ich habe keine Pläne oder Programme, mich aber bewegt das Beispiel des Patriarchen Abrahams, der bei seiner Berufung von Gott diesem mit zwei Wörtern antwortete: *Ιδοὺ ἐγώ* (Hier bin ich). Wenn Gott mir etwas anvertrauen will, dann werde ich ihm mit blindem Gehorsam dienen. Meine tiefgreifende Sorge und mein inständiges Gebet wird es sein, die Berufung und die Stimme Gottes durch Personen, Sachen und Situationen, die er auswählt, zu erkennen“.

Erlauben Sie mir, an dieser Stelle nebenbei mit großer Freude zu bemerken, dass Metropolit Irinaios, der mich zum Priester weihte, einige Jahre später im Hof unserer Metropole in Bonn einen Gedenkstein für Migranten einweihte mit der Darstellung des Patriarchen Abrahams und seiner Berufung von Gott.

Bei meiner Priesterweihe habe ich gebeten, den Namen Apostolos zu erhalten, als Zeichen der Dankbarkeit an den damaligen Abt des Klosters Heilige Anastasia in Chalkidiki und späteren Metropolit von Rhodos, Apostolos Dimelis, für seinen unschätzbaren Beitrag zu meinem Lebensweg während meiner Studienzeit.

Die charismatische Persönlichkeit und der langjährige und gesegnete Dienst des jetzigen Metropoliten von Deutschland Augoustinos waren für mich eine zentrale Achse, das Alpha und Omega, meines kirchlichen Dienstes. Seine äußerst kluge Analyse und Einschätzung von Situationen und Themen, die mutige und fest entschlossene Bewältigung von Problemen, sein offener und aufgeschlossener Geist sowie seine umfassende Denkweise, seine unendliche väterliche Liebe und seine bestärkende Motivation gegenüber seinen Mitarbeitern – um nur einige Eigenschaften zu nennen – haben mich inspiriert und waren wegweisend in meinem kirchlichen Leben.

Mein Dienst in der Griechisch-Orthodoxe Metropole von Deutschland trägt den unauslöschlichen Stempel des Metropoliten Augoustinos.

Noch eine unermüdliche Säule und Lebensgefährtin in meinem priesterlichen Dienst ist meine geliebte Ehefrau Athanasia und meine gesegnete kinderreiche Familie. Unsere Töchter Olga, Zoi, Anastasia und Theodora. Sie alle, ihre Begleitung, Unterstützung und ihr Rat sind für mich ein großer und unschätzbare Segen und eine Bereicherung in meinem kirchlichen Leben.

In meinem weiteren Familienkreis arbeiten im Weinberg des Herrn: drei Priester, Archimandrit und Generalvikar der Heiligen Metropole von Kassandria, Irinaios Michailidis, Priester Christos Michailidis in der Heiligen Metropole von Veria, beide Kinder meiner Schwester Christina, Christos Zacharakis, Erzpriester der Heiligen Metropole von Servia und Kozani, Bruder meiner Ehefrau. Darüber hinaus die Theologen Konstantinos Vliagkoftis, der Ehemann meiner zweiten Tochter Zoi und die Religionslehrerinnen Olga Divani-Voulelika, die Tochter meiner Schwester Evanthia, sowie Ekaterini Zacharaki, die Frau von Christos Zacharakis. Die meisten von ihnen sind heute hier anwesend. Ich danke ihnen allen für ihre Liebe und wünsche ihnen den reichen Segen Gottes.

Mein Kirchendienst in Deutschland wurde ausführlich und mit viel Liebe durch meinen geliebten Professor Athanasios Vletsis skizziert. Ich danke ihm sehr herzlich für seine Worte, wie auch seinem Bruder und meinem Kollegen im Amt in München, Vater Georgios Vletsis mit ihren Familien.

Aus tiefstem Herzen danke ich allen Bekannten und Freunden, die sich heute die Mühe gemacht haben, an dieser Veranstaltung teilzunehmen.

Besonders danke ich dem Direktor der Katholischen Akademie Bayern, Dr. Florian Schuller, und allen Weggefährten auf unserem gemeinsamen Weg und unserem Streben in München. Die Katholische Akademie Bayern ist für mich ein weiterer gesegneter Ort meiner geistigen und geistlichen Heimat.

Ich bin glücklich und dankbar für die Tatsache, dass alle Kirchen in Bayern, insbesondere die Arbeitsgemeinschaft christlicher Kirchen (ACK) und alle Religionsgemeinschaften sowie Staat und Stadt mit Liebe die Orthodoxie und die Anliegen der Griechisch-Orthodoxen Metropole von Deutschland aufgreifen und mit allen Mitteln unterstützen.

Ebenso danke ich herzlich dem Geschäftsführer der ACK in Bayern, Herrn Georgios Vlantis sowie allen anwesenden Tagungsteilnehmer, die an kirchlichen und politischen Belangen in Bayern und Deutschland teilgenommen haben bzw. immer noch teilnehmen.

Hochwürdigster Metropolit Ignatios,

ich begleite mit höchster Bewunderung Ihren Dienst aus der Zeit, in der Sie als Archimandrit mit Ihren hochinteressanten langjährigen Fernsehauftritten in der Sendung „Archontariki“ vielseitige Themen ans Licht brachten, und bis heute bewundere ich Ihren vielfältigen Einsatz für das Wohl unserer Kirche. Ihre profunde Denkweise, die breite Kenntnis von Personen und Situationen, die vielfältige und kluge Analyse von Ereignissen und Sachverhalten innerhalb und außerhalb der Kirche, Ihre sehr mutigen Initiativen und Entscheidungen und Ihre unschätzbare väterliche Fürsorge sind nur einige Aspekte mit denen ich Ihre Liebe skizzieren möchte.

Ihre unermüdliche geistige Sichtweise erstreckt sich nicht nur auf die Anliegen der Heiligen Metropole von Dimitrias sondern darüber hinaus auf die ganze Orthodoxie, wie wir etwa an Ihrer Sorge, Ihren Kommentaren und Ihrem Beitrag für die Anliegen der Heiligen und Großen Synode der Orthodoxen Kirche, die neulich auf Kreta stattfand, festgestellt haben.

Ihre kirchliche Öffnung gegenüber den anderen Schwesterkirchen ist ein bemerkenswertes Vorbild für viele andere. Die Zusammenarbeit Ihrer Akademie mit der Katholischen Akademie Bayern ist eine Brücke zwischen hier und der westlichen christlichen Welt und dem bayerischen Volk, das gekennzeichnet ist von seiner tiefen Frömmigkeit, seiner Liebe zum Evangelium Christi und die Pflege des christlichen Ethos, sowie die Unterstützung unserer Orthodoxie in Bayern mit großer Liebe.

Abschließend noch eine weitere Bemerkung: Das pastorale Werk der Griechisch-Orthodoxen Metropole von Deutschland, wie es von Metropolit Augoustinos bestimmt und gepflegt wird, stützt sich auf den Einsatz aller Priester der Metropole von Deutschland, insbesondere auf die, die von Volos stammen, und auf die, die über die Heilige Metropole von Dimitrias nach Deutschland geschickt wurden, um dort ihren Dienst abzuleisten.

Metropolit Augoustinos hat wiederholt öffentlich Worte des Dankes für die vielfältige gesegnete Zusammenarbeit mit der Heiligen Metropole von Dimitrias und insbesondere mit Ihnen persönlich ausgesprochen.

Eminenz, das goldene Kreuz der Heiligen Metropole von Dimitrias, das Sie mir heute überreichen ist für mich und meine Familie eine große Ehre. Diese Verleihung bildet im Geiste des oben Genannten noch eine weitere Stufe zur Erweiterung der griechisch-bayerischen Freundschaft. Erlauben Sie mir nochmals meine tiefe Ergriffenheit und meine ewige Dankbarkeit zum Ausdruck zu bringen.

Ad multos annos Is polla eti Despota